

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. A. S.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2019, č. j. MV-79176-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2019, č. j. 30 A 103/2019 – 91, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se u k l á d á** povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč, a to ve lhůtě **15 (patnácti) dnů** od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasné podanou kasační stížností ze dne 6. 1. 2020 brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“). Rozhodnutím žalované bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 4. 2019, č. j. OAM-171776-34/MC-2016, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87p odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že se stěžovatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Současně mu prvostupňovým rozhodnutím byla stanovena lhůta 30 dní k vycestování z území.

[2] V podání obsahujícím kasační stížnost stěžovatel zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. K výzvě Nejvyššího správního soudu následně stěžovatel tento návrh odůvodnil tak, že od konce roku 2018 žije ve společné domácnosti s paní L. P. jako její partner, podílí se společně na chodu domácnosti a od února 2019 u ní má přestěhovány veškeré osobní věci. Na území České republiky žije stěžovatel již 11 let a za tuto dobu se naučil českému jazyku, má zde družku české státní příslušnosti a svůj budoucí život již s Českou republikou spojuje. Svou družku stěžovatel představil i své rodině v Alžíru a plánuje s ní uzavřít manželství. V případě realizace rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti pobytové karty rodinného příslušníka by musel stěžovatel vycestovat, což by on i jeho družka pociťovali jako zásah do jejich soukromého života. Stěžovatel podal dne 22. 2. 2019 žádost o povolení k trvalému pobytu po pěti letech ve smyslu § 87h zákona o pobytu cizinců, nicméně správní orgán mu v rozporu s § 87y téhož zákona nevyznačil v jeho cestovním dokladu dlouhodobé vízum a stěžovatel se tak ocitnul na území České republiky bez vízového štítku. Následně bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění, které dosud nebylo skončeno vydáním rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel odkázal na úřední záznam pořízený při pobytové kontrole, z něhož má vyplývat, že se svojí družkou a jejím synem skutečně žije ve společné domácnosti. V případě že Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhoví, bude na stěžovatele nadále hleděno jako na osobu s platnou pobytovou kartou rodinného příslušníka občana Evropské unie.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila v tom smyslu, že k vyhovění návrhu nejsou splněny zákonné podmínky. Stěžovateli v tomto řízení nemůže vzniknout újma, neboť ta může přijít jedině až v případě správního vyhoštění z území České republiky. To sice může být důsledkem zamítnutí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, nicméně je o něm rozhodováno v samostatném správním řízení, v němž je zaručeno zkoumání dopadu vyhoštění z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel pak bude mít možnost podat proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, která má již ze zákona automaticky suspenzivní účinek. Existují tedy právní instituty, jimiž se stěžovatel může domáhat posouzení své situace a odkladného účinku v jiném navazujícím řízení, a proto nelze dovozovat, že mu v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí žalované hrozí újma. Stěžovatel je navíc v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou, což znamená, že ochrana jeho procesních práv je náležitě zajištěna. Právo stěžovatele účastnit se projednávání jím podané kasační stížnosti je možno zajistit udělením víza k pobytu do 90 dnů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Podle citovaného ustanovení soud při rozhodování o odkladném účinku poměřuje závažnost újmy, která může vzniknout stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku,

pokračování

a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Možná újma hrozící stěžovateli přitom musí být nepoměrně vyšší a zároveň nesmí být přiznání odkladného účinku v rozporu s veřejným zájmem. Odkladný účinek kasační stížnosti má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti je prolamována právní moc soudního rozhodnutí, což je zákonem podmíněno splněním stanovených podmínek.

[6] Nejvyšší správní soud má za to, že potenciální újma, kterou stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku popsal, nedosahuje intenzity ani výjimečnosti odůvodňující vyhovění jeho návrhu. Jak uvedeno již výše, přiznání odkladného účinku kasační stížnosti má představovat výjimku ze zákonného pravidla § 107 odst. 1 s. ř. s., podle kterého kasační stížnost odkladný účinek v základu nemá. Z logiky věci je zřejmé, že tomu kterému cizinci, platnost jehož pobytového oprávnění nebyla prodloužena, hrozí bezesporu nepoměrně větší újma než jiným osobám v případě přiznání odkladného účinku. V jednotlivém případě lze také stěží dovozovat, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V typově běžných případech zrušení pobytového oprávnění cizince se stanovením lhůty k vycestování by pak v podstatě pokaždé bylo možné dovodit naplnění obou uvedených podmínek pro přiznání odkladného účinku. Aby tedy byla zachována výjimečná povaha tohoto institutu, musí strana žádající o přiznání odkladného účinku náležitě tvrdit a doložit, že v předmětné věci existují takové výjimečné okolnosti, které ji činí vůči typově shodným případům výjimečnou. V nyní posuzované věci však, podle názoru Nejvyššího správního soudu, stěžovatel takové okolnosti netvrdil ani nedoložil. Skutečnost, že stěžovatel navázal v období posledních necelých dvou let partnerský vztah s občankou České republiky, nelze nahlížet jako výjimečnou, neboť se nevymyká standardním mezím sociální interakce. Nejvyšší správní soud podotýká, že je věcí stěžovatele a jeho partnerky, jakým způsobem se rozhodnou svůj vztah nadále realizovat, přičemž potenciální nutnost vycestování stěžovatele neznamená bez dalšího nemožnost jejich adaptace na nastalou situaci.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní posuzované věci byly dány výjimečné okolnosti, které by opodstatňovaly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a proto rozhodl, že se kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznává.

[8] Výrok č. II. tohoto usnesení vychází z toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného per analogiam (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Stěžovatel je proto do patnácti dní od doručení tohoto usnesení povinen zaplatit soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Poplatek je možno zaplatit na účet Nejvyššího správního soudu č. 3703-46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno, variabilní symbol pro identifikaci platby je: 1020500720.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu